

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ІМ. ДІДЧИЖЕВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

Рік видання VIII.

№ 7 (707).

НЕДІЛЯ 15 СІЧНЯ 1967 р.

Ціна 2 коп.

На знімку: виконроб Володимир ЗІНІН.

ПАЛАЦ НА СТОЛІ ВИКОНРОБА

РАНКОМ або надвечір, коли сюди прямують діти, зайдіть і ви. Звернули увагу на прозоро-легку конструкцію цього будинку, на оздоблення його фасадів? Будьте певні, всередині ще краще: сонце, — його, здається, тут навіть більше, ніж

надворі, — створює враження простору, мозаїка стін і стелі пропонує затишок і разом з ним — урочистість. Якщо не встигли прочитати вивіску на вході, то допоможемо: літери ДСШ, які складають своєрідну моно-

граму на мозаїчних панно, розшифровуються просто: дитяча спортивна школа...

Поки що таку екскурсію можна зробити тільки в уяві, бо приміщення Кіровоградської спортивної школи ще не виглядає з-за доща-

ної огорожі, якою обнесено будівельний майданчик біля скверу Ленінського комсомолу. Воно — від фундаменту до даху — в теці молодого інженера Володимира Зініна, виконроба будівельного управління № 2 тресту «Кіровоградпромбуд». Та Володимир виявляється добрим екскурсоводом. Підемо разом з ним по синах креслень.

930 дітей навчатиметься в цій школі. Кожен тут знайде собі заняття до душі, всім вистачить місця. Ти легкоатлет? Будь ласка, ось манеж. Це, звичайно, не стадіон, але тут і сектор для метань, і яма для стрибків, і бігова доріжка. Гімнасти, волейболісти, баскетболісти мати-

ЗАПРОШЕННЯ ДО ПОШУКІВ

З конференції директорів шкіл

Вчора закінчила свою роботу дводенна науково-практична конференція директорів шкіл області на тему: «Наукова організація педагогічної праці директора школи».

На конференції йшлося про впровадження передового педагогічного досвіду, проблеми наукової організації праці вчителя, планування навчально-виховної роботи. Про це, зокрема, гонорили у своїх виступах завідувачий обласним відділом народної освіти Д. Ю. Стальмухов, директор інституту удосконалення кваліфікації вчителів, кандидат педагогічних наук О. О. Хмура, завідувачий відділом організації народної освіти і школознавства НДІ педагогіки УРСР, кандидат педагогічних наук М. В. Черпінський та ін.

З доповіддю «Завдання шкіл у світлі постанови ЦК КПРС «Про заходи дальшого поліпшення роботи середньої загальноосвітньої школи» перед директорами шкіл виступила секретар обкому КП України Н. П. Сухаревська.

(Закінчення на 2-й стор.)

муть свою «резиденцію» — ігрово-гімнастичний зал. Та чи не найбільша радість чекатимуть юних плавців: у школі буде басейн з 25-метровими доріжками, так що й зима не заважатиме тренуванням.

Володимир Зінін далі гортає креслення. Його думка щодо проекту? Чи не загубиться споруда серед наскоки будівель? Інженер у захопленні: проект зроблено на сучасному рівні, передбачено широко застосувати нові матеріали. А школа не то що не губитиметься, її приміщення буде прикрасою центральної магістралі міста. Що ж до умов для занять, то ліпших і бажати годі.

раз перша зміна, і тут господарюють теслярі, готують фронт бетонникам. Увечері починає надходити бетон, друга та третя зміни все вище піднімають цоколь майбутньої споруди.

— Тепер легше, — говорить співбесідник, — а ще недавно було не з медом давала знати про себе низина, воду з котлованів доводилося вичерпувати мало не пригорщами. Ну, що ж, будівельники звикли до каверз природи.

... Робота йде цілодобово. Скоро можна буде здійснити подорож не по кресленнях, а насправді.

Ю. МОТОРНИЙ,
спецкор «Молодого комунара»

Виходимо на будову. За-

ТИ — СТООКИЙ

«Це дуже чудесно і просто — ура!». У такій формі висловив своє задоволення з приводу відновлення виходу обласної комсомольської газети Станіслав Лисий з колгоспу імені Фрунзе Голованівського району. Подібного змісту листи надходять від учнів шкіл і сільської молоді, молодих робітників і вчителів...

Молодь Кіровоградщини має свою трибуну. Сьогодні виходить сьомий номер газети. Є вже до чого запрошувати читача. Він побачив її обличчя, настільки широкі її горизонти, і вже зараз може сказати свою ширшу читачську думку.

Перші номери. Перші вдачі, перші упущення. Попереду — велика кропітка робота. Вдач буде більше, а упущень, недоглядів, промахів — менше, якщо в широкому колі читачів газета знайде щирих своїх помічників, щирих порадників.

Початок виходу обласної комсомольської газети — не звичайний початок. Перший номер «Молодого комунара» вийшов у день, яким почався рік, що увійде в історію великою історичною датою — почався ювілейний рік.

Підемо з тобою, читачу, стежиною, якою йшов до свого, рідного поля молодий комнезамівець, підемо стежиною, що нею пішов у партизанській загін молодий месник, підемо доріжкою, що привела юну бугівчанку у веселу тракторну бригаду — підемо дорогою здобутків 50 років Радянської влади.

Ми показуватимемо, — а це зможемо робити тільки при твоїй допомозі, бо ти живеш у гущі людській і ти більше бачиш, бо ти стоючий, — показуватимемо, як дорога Жовтня пролягала і пролягає через серця людей.

В ювілейний рік багато справ мають вирішити і здійснити комсомольські організації Кіровоградщини. Сотні комсомольсько-молодіжних колективів включаються в магання за право поси-

ти ім'я 50-річчя Радянської влади. В особі комсомольських працівників, секретарів первинних організацій, всіх комсомольців газета хоче бачити своїх активних кореспондентів. При допомозі широкого активу вона зможе повно висвітлювати організаторську та виховну роботу комсомолу — складну і разом з тим відповідальну у ювілейний рік. Починаючи від форми проведення комсомольських зборів і кінчаючи одним конкретним дорученням комсомольця — про все маємо говорити зі своєї молодіжної трибуни. Для цього газета завела рубрики: «Ділова розмова», «Твій товариш — секретар», «Щоб пливати революцією далі» та інші.

В Рівнянській середній школі № 2 в 10-му класі — 24 комсомольці. Всі вони передплатники обласної «комсомолки». Про це пише Лідія Лева. Вона запитує, про що писати до газети. Для тебе, шкільна комсомоліє, для вас, юні слідопити, рубрика — «Червона гвоздика». Розповідайте про ваші добрі діла.

Відбулася перша зустріч за круглим столом «Молодого комунара». Такі зустрічі відбуватимуться на редакційних п'ятиницях. Газета прагне до того, щоб життя комсомольців і молоді висвітлювати всебічно, кликати їх до трудового подвигу, кликати до краси, виховувати вірність великим ленінським ідеалам, вірність партії і народу.

Тож запрошуємо тебе, юний читачу, до творення бойової комсомольської трибуни!

На круглому підлозі за інтулом.

А Ж ВОДИ ЗАХОТІЛОСЯ...

Репортаж про лижну базу педінституту читай на 3-й стор.

Такої смачної годи першанурсниця Ніна Костенко ще не пила.

ТВІЙ ТОВАРИШ—СЕКРЕТАР ЯКБИ—ТО В ДОБІ— ТА 48 ГОДИН...

РАНО починається день у Валентині Плузник. Ніколи помилуватись зимовим світланком. Валя — трактористка. Ось уже третій рік трудиться вона за кермом машини в колгоспі імені Фрунзе. Тепер їй знають мий кожен клепак землі, кожен поворот безмежної степової дороги. Тепер про Валю з гордістю говорять не тільки в рідному колгоспі. Та й досі згадується їй той день, коли вона зробила перший крок.

Позаду залишилась школа, робота на фермі, подруги. Попереду — задачка з багатьма невідомими. Чи вистачить уміння, щоб стати справжнім майстром своєї справи, чи зможе завоювати авторитет в колективі...

Зараз ці сумніви позаду. Правда, механізатори і тепер згадують, як вперше зустрів дівчину бригадир. Тоді він солідно подивився на неї похитав головою. А потім кивнув на «МТЗ-5».

— Бачиш машину? Сідай і працюй. Не справишся — подавай заяву.

На перших порах допоміг напарник — Олександр Васильович Іванов. А з часом Валентина Плузник довела, що нічого було бригадиром. Микола Шевченко так зажурило хитати головою.

Я КОСЬ влітку колгоспниця просапували міхуряддя. Культиватор позагортов багата стеблин. А жінки швиденько, швиденько — і побігли в гони. Тут саме нагодилась Валя. Вона не могла байдуже дивитись на це і звернулася до жінок, щоб повернулись. Дехто тоді був незадоволений, але по осені добром згадували Валю.

Зараз дівчина працює на новому тракторі «МТЗ-50». За минулий рік зекономила 560 кілограмів пального.

Налагоджена трактористка, та дівчина знаходить час і для громадської. Комсомольці обрали її своїм комсомольським ватажком. Тепер Валентина Плузник доводиться бути в усіх п'яти бригадах комсомольських організацій, вести розмови з молоддю і про виконання зобов'язань, і про підготовку до зустрічі 50-річчя Радянської влади, і про обмін комсомольськими документами. Якби-то в добі — та 48 годин...

Б АГАТО справ у комсомольського ватажка колгоспу, самій з ними не справитись. Тому залучила активістів, членів бюро. Готувати вечір-зустріч з учасниками Великої Вітчизняної війни, наприклад, допомогла молода вчителька В. С. Ткалич. Ветерани війни Прокіп Баранік, Степан Каленчук розповіли молоді про славі діла радянських воїнів, закликали берегти і примножувати героїчні і трудові традиції батьків. Люди виявили Валентині високе довіря, обравши дівчину-комсомолку депутатом районної Ради депутатів трудящих. І їй, як народному обранцю, доводиться турбуватись, щоб в Оситняжці була своєчасно вбудована нова середня школа, щоб в кожному будинку колгоспника яскраво загорілась лампочка Ілліча, щоб ветерани своєчасно одержували пенсію...

Л. ДЕЙНЕКА,
секретар Кіровоградського райкому комсомолу.

Найвища честь

В залі засідань райкому, як ніколи, урочисто, святково. На збуджених обличчях юнаків і дівчат, які зібралися сюди, можна безпомилково прочитати схвильовану радість. І ось людський гомін стихає. Більше ста пар очей зупиняються на обличчі делегата ХХІІІ з'їзду КП України, першого секретаря Бобринецького райкому партії Д. П. Максименка. Він сердечно вітає присутніх з важливою подією для молоді — врученням комсомольських квіток.

Урочиста тиша раптом переривається бурхливою овацією. Перший секретар райкому комсомолу В. П. Кришевич вручає перший квіток кращій трактористці колгоспу імені Суворова Марії Агапенко, в якій зараз знаходиться перехідний мандат районної комсомольської організації. Від радості дівчина не може сказати слова, а потім тихо:

— Спасибі. Це для мене найвища честь.

Того дня нові комсомольські квітки одержало більше ста комсомольців.

М. УСПАЛЕНКО.
м. Бобринець.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
№ 7 (707) 2 стор.

Безмежними полями нашого степового краю водять сталеві коні Ангеліни 60-х років, дівчата — механізатори.

На знімку — одна із них: трактористка колгоспу «Комітерн» Кременівського району Меланія Дмитренко.

Фото В. Ковпака.

ЧИТАЧ ОБГОВОРЮЄ СТАТТЮ „ХТО КОГО ОСИРОТИВ?“ («Молодий комунар» за 6 січня).

ЩЕ РАЗ перечитую рядки з Людминого листа і переконуюся, що таке може написати лише людина, яка ніколи не стрічала блакитних світляків на сільській околиці. Повністю згоден з дояркою Тамарою Саладаєнко, що той, хто не любить землі, ніколи не буде щасливим.

Колісь у моему селі Грушці теж на вулицях була багнюка, дахи будинків крились соломкою... І все ж я любив своє село, вважав, що кращого за нього ніде немає. І так само міркували мої ровесники, з

ЗАПРОШЕННЯ ДО ПОШУКІВ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Наш спеціальний кореспондент В. Петренко зустрівся з деякими учасниками конференції і взяв інтерв'ю.

1. В окремих школах робочий день вчителя триває більше 7 годин. Це негативно впливає на навчальний процес, педагоги не мають часу займатись самоосвітою... (3 виступи на конференції).

Г. О. Самброс, директор Камбурлівської восьмирічної школи Онуфривського району:

— Я, мабуть, наймолодший директор школи, учасник конференції. Стаж моєї роботи на цій посаді — 15 днів, а вік — 27 років. Вважаю тему нашої конференції дуже важливою, бо в основі наукової організації праці в школі лежить принцип економії навчального і робочого часу, нормування і програмування педагогічної діяльності. Застосування НОП дасть можливість далі удосконалити систему контролю і керівництва навчально-виховним процесом, забезпечувати наступність у навчанні.

Для мене зрозумілі прагнення вчителів раціонально використовувати кожну годину, бо багато з них вчиться заочно. Я теж була студенткою-заочницею, працювала і піонервожаткою, і вчителькою, і заступником директора... Хочеться створити нормальні умови для навчально-виховного процесу, удосконалити режим і розпорядок дня, звести до мінімуму наради і засідання. Щоб для вчителя був час і відпочивати, і підвищувати свої знання. А це свою чергу сприятиме дальшому поліпшенню навчання і виховання учнів.

2. У вільний час вчителі не мають змоги цікаво і змістовно провести своє дозвілля. Це негативно впливає на продуктивність праці. (3 виступи на конференції).

Г. Г. Приймаков, директор Красносельської СШ № 2 Олександрівського району:

— На конференції було багато сказано про раціональну організацію педа-

гогічної праці вчителя. Але невід'ємною частиною успіху навчально-виховного процесу я вважаю і добрий відпочинок педагогів, особливо — молодих.

Якось я чув в одному селі таку анекдотичну розмову:

— Як ти проводиш свій час? — питає молодого вчителя завідувач клубом.
— Частіше нудую.
— А ти б записався в хор нашого клубу.
— Що ж ви там робите?
— Граємо в доміно...
— А коли співаєте?
— Як повертємось додому.

Викладачам нашої школи ніколи нудувати. Вони беруть активну участь в гуртках художньої самодіяльності, співають, танцюють, виступають з концертами. Серед ентузіастів цієї справи — Світлана Чала, Володимир Резніченко, Катерина Васик.

3. На республіканських спортивних змаганнях наша область часто займає одне з останніх місць. (3 доповіді).

Л. Й. Жигалов, директор Пушківської восьмирічної школи Голованівського району:

— Якщо дивитись з власної дзвіниці, то в цьому нічого дивного немає... Чому? Причини давні, як існування нашої школи. В ній не створено елементарних умов не тільки для занять спортом, а й для навчання. Мені вже за тридцять. З них два роки «воюю», щоб побудували нову школу.

В руках — акти про аварійність класних кімнат, в серці — надія, що обліміпроект закінчить виготовлення необхідної документації. Живу мрією про нову школу, а потім буду вже конкретно займатись спортом. До речі, я сам спортсмен.

На конференції значна увага приділялась фізичному вихованню. Це добре. А що іноді може зробити директор? Про гомане забезпечення шкіл спортивним інвентарем знають в районному відділі народної освіти, спортивних організаціях. А допомоги — майже ніякої. В спортивних магазинах теж необхідного не знайдеш. От і займайся спортом. Як що говорити про наукову організацію праці вчителів, то треба швидше переходити від слів до діла, повсякденно впроваджувати НОП у навчальний процес з тим, щоб молоде пагіння росло міцним і загартованим, відданим великим ідеалам будівництва комунізму в країні Жовтня.

ЯК МОЖНА ОБІКРАСТИ СЕБЕ

якими я вчився в школі.

Останній раз переступили шкільний поріг, а потім — в колгосп працювати. Теж траплялись труднощі. В колгоспі було мало спеціалістів. І тоді за артільними путівками у вузи, технікуми, технічні училища поїхали мої однолітки. Михайло Солтик, закінчивши Білоцерківський сільськогосподарський інститут, очолює рільничу бригаду. А Віталій Рябоквіт поїхав у Дніпропетровськ. Буде лікарем.

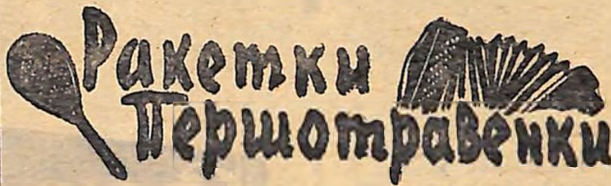
І теж повернувся в Грушку. Ті, з ким я вчився в школі, тепер працюють в тракторній бригаді, на тваринницьких фермах. Разом зі своїми батьками зробили колгосп економічно міцним. Тож і село стало вбиратись в красу. Нешодавно сільські майстри здали в експлуатацію артільну поліклініку, їдальню, лазню, будинок механізаторів. Прикраса села — Палац культури. Є стадіон, на якому постійно займаю-

ться фізкультурою і спортом 420 молодих хліборобів.

Труд наш такий переріс у творчість.

Я теж думаю: хто кого осиротив? І приходжу до висновку, що той стає бідним, хто стороною обходить рідну землю, кидає в обличчя своїм людям слово зневаги...

Василь СОЛТИК, ветфельдшер колгоспу імені Шевченка Ульяновського району.

Я не хочу полемізувати з Людмилою великими словами. Краще розповім про своїх ровесників.

Стрічки освітлених вікон вирізбилися вулиці. То тут, то там майне тьм, постать. І довго відлічують кроки. Хоч обличчя мені ще не видно із залитого вогнями Будинку культури, та я здогадуюся, що то он клапціє Катерина Білецька, а то он крокує Микола Охотнюк. Він не любить поспішати ні на таці, ні в роботі. Але все, що робить, робить на совість, гарно.

Санітарка Ліда Семеняка вже заволоділа ракеткою. Біля тенісного столика — майбутній шофер Микола Атамаз і багато інших колгоспників. Середній вік кожного з них — десь не більше двадцяти двох.

Виходжу на вулицю, запалюю цигарку. То з одного, то з другого боку чую: «Добрий вечір. Майже кожного я пізнаю по голосу, бо ж сніплеті, комсомольці, з ними зустрічаюсь і в самодіяльності, і в роботі».

Вслухаюся у ці голоси і думаю: «Раніше, бувало, молоді до міста рветься, а тепер он Микола Атамаз, Микола Охотнюк, Григорій Шермет і багато їхніх товаришів по закінченню одинадцятирічки зразу подали заяву до колгоспу».

Кажуть, що риба шукає, де глибше, а людина, де краще. Проти цього, напевне, не

заперечив. Але ота «краще» — це не лише міський асфальт, добрий зарібок, комунальні зручності, ота «краще» — це і взаєморозуміння однолітків у колективі, і підтримка старших, і цікаво, змістовно дозвілля.

Що ж, у нас — це не асфальтовані ні тротуари, ні вулиці, і побутові послуги не порівняєш з міськими, але в нас є дружний колектив, є турботливі старші товариші. І молоді не поспішає з села.

Он хоч би той же Микола Атамаз. Тільки одержав атестат зрілості, як голова колгоспу Семеняк, немов ненароком, зачепив:

— Я чув, що ти на-шофера думаєш птін?

Ну що відповіси на несподівану пропозицію? Хоч сам і думав про це не раз, але відразу сказати «так» не наважився.

— Подумай, подумай, потім зайдиш, скажеш. Та й іншим хлопцям передай, що колгосп може послати на курси шоферів, — запропонував голова артілі.

Згодом Микола та ще три випускники стали курсантами.

На мою думку «краще» для людини — це коли ти постійно ростеш. І коли ти відчуваєш, що саме цього хочуть і всі твої товариші. Більше півсотні комсомольців у нашій організації. Більшість має середню і вищу освіту.

У кого за плечима тільки вісім класів, той продовжує навчання у заочній школі. Це — дочка Надія Шаєв, подруга Синичук; дочка Люба і рільник Аркадій, Вісім ком-

сомольців навчається заочно. Близько півсотні молодих колгоспників навчається у гуртку «Наш Ленінський комсомол», яким керує вчитель комсомольців Олександр Бурлака. Подекуди можна почути лише одне: план, вал, високий надія, а про дозвілля — ні слова. Ми теж не забуваємо про виробничі справи, але...

Пам'ятаю рік тому, як тільки обрали мене секретарем, напучував секретар партійної організації колгоспу Іван Петрович Зелений: «Мало сказати, що комсомольці Катерина Білецька чи Люба Силіян — передові доярки. Мало похвалити. Зроби так, щоб і без зайвих слів вони відчували турботу. Та й не забувай, що не тільки одною роботою захоплюється людина».

Побесідували ми, комітетчики, з молоддю, дізналися, хто полюблює футбол, хто теніс, а хто самодіяльність. Створили такі гуртки. І за літо шість колгоспників здобули другий розряд по тенісу, а футбольна команда колгоспу стала володарем кубка в районі.

Стрічки вогнів вирізбилися вечірній Першотравенки. І що не дві, то й мої друзі-однолітки. Зараз вони поспішають до Будинку культури, — хто на заняття драматичного, а хто — хорового. Духовий оркестр уже в зборі. І зустрічає односельчан Анатолій Шмиголь тільки посміхається прибулим.

От і все, Людо. Є у нас молодість, є у нас руки, є душа, а асфальт — буде...

М. БУТУСОВ,
заїчій колгоспу імені Шевченка Ульяновського району.

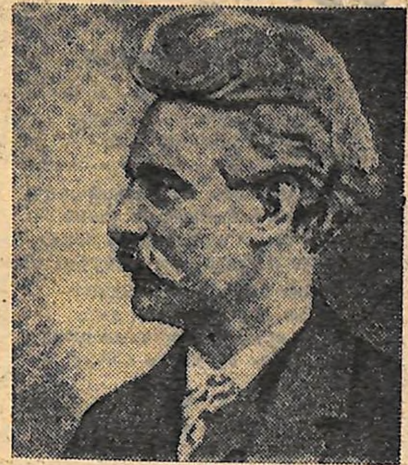

ПЕРША ЗУСТРІЧ

Якось вранці Карл (Маркс — Ред.) відчув себе трохи краще. У вікно його кабінету зазирало сонце, яке ще так вже часто буває в останньому місяці зими, і він взявся знову за роботу над «Капіталом». Раптом Ленін ввела в кабінет молодого людину, років двадцяти трьох, високу, мускулясту, з дуже смуглявим,

В 1865 році молодий Поль Лафарг вперше зустрівся з Карлом Марксом, який полонив його ідеями революційної боротьби. Юнак з першої хвилини відчув на собі благотворний і вирішальний вплив Маркса. Він відчув себе одночасно і розгубленим і щасливим. З того дня тісно пов'язав своє життя з великим вождем пролетаріату, а згодом став і близькою людиною в сім'ї Маркса, одружившись на одній з його дочок — Лаурі.

(До 125-річчя від дня народження видного діяча міжнародного робітничого руху Поля ЛАФАРГА)

— Мене звали Поль Лафарг, — почав гість звучним низьким голосом...

Маркс був проникливий і зацікавився пришельцем. Він задав французові декілька запитань. Поль Лафарг розповів про успіхи, досягнуті у Франції молоддю організацією Інтернаціоналу. Маркс слухав його з великою увагою. Бесіда закінчилася обох.

(З книги Г. Серебрякової «Карл Маркс»).

ІМЕНІ

МИХАЙЛА ОЛЕФІРЕНКА

В Олександрійській школі № 4 у виступі висять портрет хударлявого юнака з непокірним чубом. Він дивиться на галасливу юрбу школярів і, здається, ось-ось посміхнеться. Це колишній учень школи Михайло Олефіренко. Він ходив до школи, захоплювався творами Пушкіна, Гоголя, Горького, а чи напам'ять вірші Тараса Шевченка. Під впливом поезій великого Кобзаря і сам почав писати вірші.

Захоплювався Михайло також історією. Його цікавила сива давнина, історія російського флоту, історія рідного краю. Колишній вчитель Михайла І. Мажана згадав, як старанно готував його учень доповідь про історію російського флоту. Прочитав безліч книг, зробив моделі парусників. Читав доповідь Михайло, не зазираючи в зошит. Останні слова доповіді потонули у гучних оплесках. Аплодував і вчитель.

ТОГО літа дорослими ставали швидко. Тепло серпневого вечора 1941 року дивився Михайло з-за кушів бузку на вулицю. По ній крокували фашисти. Ковані, брудні чоботи чужинців... Через кілька днів, йдучи городами

до Василя Куніцького, знайшов Михайло автомат, патрони, гранати. Надійно заховав їх: нехай лежать, знадобляться. Василь теж хотів боротися. Тільки як починати? Потрібна порада старшого товариша.

Василь згадав, що у місті залишилася Петро Іванович Марков, колишній червоногвардієць...

Молоді, енергійні комсомольці сподобалися Маркову. Він дав їм перше завдання: знайти, хто з комсомольців, із товаришів, надійних людей, залишилася у місті.

Напередодні нового 1942 року молоді підпільники зібралися на квартирі у Маркова. За вікном лютувала хуртовина. Блимав каганець, по стінах хиталися химерні тіні. Підвіся Василю Куніцький. Почувся тремтливий від хвилювання голос:

— Клянусь, що ніколи не зраджу Батьківщину, не зраджу товаришів. — Я, Михайло Олефіренко, клянусь...

— Я, Олександр Шакало, клянусь...

— Я, Раїса Маркова, клянусь...

Всі встали і вліво голосу заспівали «Інтернаціонал».

ПІДПІЛЬНА група діяла. Комсомольці збирали зброю, медикаменти, розповсюджували листівки. Часто Михайло сам писав тексти листівок.

12 листопада 1942 року гітлерівці напали на слід Михайла. Вночі його

арештували. Комсомольця по-звірячому катували, били. Він мовчав.

Михайло загинув, та група продовжувала діяти. Коли у Чорному лісі з'явився партизанський загін І. Д. Діброва, підпільники налагодили з ним зв'язок. У загін надійшли зброя, виражена у фашистів, вибухівка, хліб, медикаменти. Месники звільнили багатьох військовополонених. І направили їх у партизанський загін.

Коли у грудні 1943 року Олександрівці звільнили від фашистів, багато підпільників добровільно вступили до лав Радянської Армії.

Пам'ять про комсомольців-підпільників свято зберігають у нашому місті. 8 травня 1965 року, в переддень свята Перемоги на школах, де вчилися комсомольці, встановлено меморіальні дошки. На урочистих лінійках, на комсомольських зборах незримо присутні юні месники. Недавно олександрійська міська Рада прийняла рішення про перейменування деяких вулиць і провулків міста. Одну з вулиць названо ім'ям Михайла Олефіренка. Іменем його бойового товариша Олександра Шакало названо провулок. На перших будинках будуть встановлені меморіальні дошки.

А. КОХАН, позаштатний кор. «Молодого комунара». м. Олександрія.

ПОЛЬЩА

ВАРШАВА. Металургійний комбінат імені В. І. Леніна в Новій Гуті став символом соціалістичної індустріалізації країни, заявив на торжествах з нагоди завершення другої черги будівництва комбінату голова Ради Міністрів ПНР Юзеф Ціранкевич.

Промовець підкреслив, що Радянський Союз поставив Польщі технічну документацію, машини і устаткування для цього комбінату.

ЮГОСЛАВІЯ

БЕЛГРАД. VI пленум ЦК Союзу комуністів Югославії схвалив інформацію про підготовку до святкування в Югославії 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції. Пленум виступив з ініціативою утворити Комітет по святкуванню цих роковин.

Передбачено організувати наукову конференцію на тему «Жовтнева революція і народи Югославії». Підготується збірник документів про святкування роковин Жовтня в Югославії з 1918 по 1945 рр., а також видання широкої ілюстрованої монографії про Жовтневу революцію.

Внесено пропозицію спорудити в Югославії пам'ятник В. І. Леніну.

ДРВ

ХАНОЙ. Президент ДРВ Хо Ші Мінь відвідав рисову житницю Північного В'єтнаму провінцію Тхайбінь, яка

першою в ДРВ добилася середньої врожайності рису понад 50 центнерів з гектара.

«Тепер найважливіше завдання всієї нашої партії і народу — вміло організувати виробництво, вміло битися, щоб розгромити американських агресорів, — сказав Хо Ші Мінь. Виробництво і боротьба — це два фронти, дуже тісно зв'язані один з одним. Сільськогосподарські кооперативи — це загін тилового постачання армії, яка б'ється на фронтах. Члени кооперативів повинні вести виробництво з тим, щоб наша армія і народ, забезпечені продовольством, перемогли ворога».

Хо Ші Мінь закликав селян продовжувати зміцнювати протиповітряну оборону кожного села, кожного кооперативу.

ЯПОНІЯ

ТОКІО. У доповіді Комітету по поданню допомоги жертвам атомного бомбардування при префектуральних зборах Хіросіми повідомляється, що в 43 госпітальних і лікарнях префектури Хіросіма перебуває на лікуванні 1898 потерпілих від американського атомного бомбардування в серпні 1945 року. На лікування 753 чоловік потрібно ще від одного до трьох років. 655 потерпілим, або кожному третьому, лікування ще довго не дасть полегшення, а деяким з них не допоможе зовсім.

(ТАРС).

АЖ ВОДИ ЗАХОТИЛОСЯ...

ВІДРАЗУ ж за будинками міської околиці чотирнадцяти покатив немов по широкій лісовій алеї. Справа і зліва за вікнами автобуса густою стіною стали невисокі ялинки і сосни, припорошені снігом.

Лише півгодини тому ми ходили по сірих тротуарах міста. А тут — на лісових галявинах — неторкнута снігова цілина. Проте чи цілина? Ось утоптана десятками ніг доріжка до заводського профілакторію червонозорівців. В одному місці її перетинає слід зайчеська, який, мабуть, по необережності або недосвідченості забрався в такі людні місця. А ось і лижня, що, петляючи, ховається між дерев. Вона й стала нашим путівником.

...Невеликий будинок на березі Інгула. Навколо — хлопці й дівчата в зимових спортивних костюмах. Розум'янені обличчя. Для фотокара Василя Ковпака це справжній скарб.

— Як в Закарпатті, — каже він, і послішає «зловити» кадр.

А я в цей час розмовляю з господарями будинку. Тут одна із спортивних баз Кіровоградського педінституту. Влітку вона в розпорядженні легкоатлетів, плаців, стрибунів у воду, веслярів. А зараз студенти першого і другого курсів — лижники і ковзанярі.

Новачки, скажете? Є й такі. А є і досвідчені лижники, які входять у збірну інституту. Анатолій Тесленко, Галина Луїна, Володимир Андреев, Любов Матвієнко, Іван Мельников, Борис Кот, викладач майстер спорту Галина Стебліна та інші готуються захищати спортивну честь інституту на місцевих та обласних змаганнях.

— Ось повертається Микола Євгенович, — говорить хтось, показуючи на той берег річки. — Розповідь вам...

Микола Євгенович Фукс — завідувач кафедри спорту і спортивних ігор. Он він у тому ланцюжку, що чорніє на спуску до річки — веде на базу останню в цей день групу лижників.

— Та я що? — каже він. — Ось Олександр Григорович Циганенко — про нього можна говорити. П'ять років, коли був студентом Київського інституту фізкультури, входив у збірну лижників України, неодноразовий чемпіон республіки. Одинадцять років викладав в Кіровограді. Як ви знаєте, зима тут погана, добрих лижників не встигаєш підготувати, і Олександр Григорович переключився на велосипед. Виховав шістьох майстрів спорту. Та лижі не забував.

А тимчасом на базі зчинився веселий гамір. Пухнаста сніжка, накресливши в повітрі криву, розсипалась у когось на шапці. «Скривджений» озирнувся, а дівчина (ох і хитрюча ж!), тримаючи в руці іншу сніжку, яку ще не встигла кинути, голосно зверталась до присутніх:

— Оце б снігу з'їсти!...

— Хто з лижні повернувся — пити тільки теплу. Он чайник зігрівся, — відірвався від розповіді Микола Євгенович.

В будинку є де роздягтися, погрітися, підкріпити свої сили бутербродом.

...І знову хрустить під ногами сніжок. На зворотному шляху до зупинки того ж чотирнадцятого, який тепер піде туди, де сірі тротуари і такі ж сірі мостові. І вітаєш себе думкою, що сніг пролежить ще довго, і можна ще і ще раз побувати в цих білих просторах, де легко дихається, скрипить лижня і вітерець б'є в обличчя.

М. МАР'ЯНЕНКО,

Новачки, скажете? Є й такі. Першопкурсниця Зіна Романова...

Обійшло тебе Україну

ЗЕМЛЕ МИЛА

Земле мила на твоєму лоні
Дай мені пронести любов.
Уловляти у мільянім тоні
Білий світ, що в ньому я ішов.
Зустрічати сніг блакитний саду,
Теплі роси Дніпрових долин.
Знати праці живітвора знаду,
Класти в слово дум співучий план.
Золотих світань дереворити
Берегти поміж подій і дат,
Світлу воду пригорщами пити,
Пригощати грушами дівчат!

Я знаю, нема в неї клопця.
Вона ще, як цвіт, молода
І сміх її чистий — для мене,
Мов сприяло в полі — вода.
Я знаю, нема їй печалі,
Що хтось там за нею вмира...
Ті уже можна любити,
А їй ще любити не пора.

У СЕРЦІ ТВІЯ ГОЛОС ОЗВАВСЯ ЛУНОЮ

Одвів деревий на медній сіножаті,
Криницю дівачу занесено мулом.

А ти і сьогодні приходиш тривожити
Мене, світанкового, дивом минулим.

Лягає дорога тими ж бережечками,
По них я пройду молодію ходою.
А, може, ще буде дзвеніть відеречками
Любов моя вірна! Спинося, постою.

Пломіниться асфесень гребенем
півнячям,
Сузористе листя, мов райдуга, ліне,
О як ти снівала з дівчатими олівничі
І де ти знаходила слово єдине,

Що рутою кільчилося, віяло думою
І лебедем білим пливало по Дунаю?
Літа прошуміти. Тебе ж, молодію мою,
При яворі нашім я жду-виглядаю.

Лягає дорога тими ж бережечками,
І в серці твій голос озвався луною.
А в тебе у хаті колеска з вервечками,
І сам я проходжу тепер долиною.

СЛОВО ПРО МАКСИМА РИЛЬСЬКОГО

Я в серці збережу не тільки дату,
А й днину квітську морознувату,
І золотого полудня мотив,
І східців скрип на ганку, й ту кімнату,

Де він мене у путь благословив.
Ту усмішку ласкаву, мудру й просту
(По-батьківськи він зичив сили

й зросту):
«Як діаманти, вигранте слова!»
Утомі й примсі не підніє він тосту,
Увесі — жага, лиш сива голова.

Хіба ж мені той поклик не цвістиме:
«Повік я молодий, бо з молодими?»
Хіба ж не він, Тадейович Максим,
Мене в житті, немов зоря, вестиме
У плінні весел, оसेпей і зим?

Я в серці збережу не тільки дату,
А й днину квітську морознувату,
І золотого полудня мотив,
І східців скрип на ганку, й ту кімнату,
Де він мене у путь благословив.

МІЖ РІДНИХ ВУЛИЦЬ

Зоре моя вечірня...
Т. Шевченко.

Неначе куш ясний — багаття
Сипнуло іскрами на луг.
Виводить місяць між латаття
Свій золотий блискучий плуг.

Зоря вечірня знов зійде
У яворовому краю.
Дівоча пісня супроводить
Руську молодість мою.

І я пройду між рідних вулиць,
Зустріну соняхів привіт,
Неначе сон той, промайнуєць,
Напровесні юнацьких літ.

І замилуюсь буйним хмелем
Біля знайомого двора.
Де мрії нашої джерелам
У шастя вилиглись пора.

Гарна діва з теплим пієм в очах з його пісні, вірнішо вірше, «На долині туман...» обійшло всю Україну. А автор, Василь Діденко, що нового у цього! В редакції «Молодого комунара» відбулася зустріч з поетом. Він знайомий нас зі своїми новими творами.

Фото В. Ковалюк.

„УТ-513“ ВИХОДИТЬ В ЕФІР

В навушниках потріскує. Раз у раз вриваються сигнали інших радіостанцій. Здається, весь світ зосередив свій голос саме в тому проміжку часу, коли Володимир необхідно зв'язується з полярною станцією Молодіжною Крапка, тире... «Увага... Працює Кіровоград...» Відповіді немає. Крапка, тире... Через тисячі кілометрів, через завірхоу і шалені вітри змінники почули свого колегу Володимира Большухіна. Як завжди, обмінялись привітанням, роповіли один одному про успіхи. Зв'язок закінчився. Розмова з полярниками навела

спогоди про ті щасливі хвилини, які нещодавно пережили короткохвильовики обласного радіоклубу ДТСААФ. Тоді вони одержали першій кубок Центрального радіоклубу СРСР за перше місце у всесоюзному змаганні короткохвильовиків і диплом 1-го ступеня за підписом голови федерації радіоспорту країни, відомого полярного радиста-челюскінця, Героя Радянського Союзу Е. Т. Кренделя.

...Володимир прислухався. Поруч лежали навушники, в яких дрібно співала морзянка. «Не вимкнув станції», — подумав про себе з докором. Клацнув вимикач. А все-таки здорово попрацювали всі. Не одну безсонну ніч провів біля апаратури В. М. Ква-

сов. Л. Чорний сконструював обертову антену. Старанно готувався до всесоюзних змагань і працівник Знамянського вагонного депо В. І. Гриценко. За їх плечима вже була не одна зустріч в ефірі з короткохвильовиками полярних станцій, Казахстану, Прибалтики і Африки. Є і в нього, Володимира, багато кореспондентів.

Його позивні «УТ-513» знають в Екваторі, Паравгаї, Болівії. Його зв'язує давня і шира дружба з мозамбікцем Педро. Вони регулярно підтримують один з одним зв'язок. Їх тисячі,

радіолюбителів різних країн, з якими Володимир Большухін зустрічається в ефірі.

І, можливо, зараз, коли ви читаете цей номер «Молодого комунара», на полярній станції чи в

Африці колеги Володимира Большухіна чекають знайомих позивних: «Увага... Працює Кіровоград, радіостанція «УТ-513...»

М. ГАЛИЧЕНКО,
м. Кіровоград.

ПОДРОБИЦІ СМЕРТІ ДЖЕКА РУБІ

У штаті Техас у далласському госпіталі Паркленд, де 22 листопада 1963 року помер президент Кеннеді, а через два дні пізніше було оголошено про смерть Лі Харві Освальда, 3 січня помер Джек Рубі.

Щось незрозуміле, майже містичне твориться в далласській поліції. Два рази її обдурив Джек Рубі, колишній власник нічного кабака «Карусель». Перший раз — три роки тому, коли, розважаючи на посилену охорону, він вільно пройшов у поліцейську дільницю, щоб вистріляти з пістолета 38 калібру в живіт Освальда, і тепер — за два тижні до своєї смерті...

Три роки Рубі, приречений до смерті на електричному стільці, провів у далласській тюрмі під цілодобовою охороною поліції, в камері без вікон.

Деякі тижні тому він раптом став себе погано почувати. Арештованого перевели в сумнівній відомий госпіталь Паркленд.

Парклендські лікарі спочатку засвідчили гостру пневмонію, але наступного дня поставили інший діагноз — рак з широко розповсюдженими метастазами. Про це було оголошено в пресі.

Палата, в яку всілили Рубі, посилено охоронялась. Один поліцейський чергував у кімнаті, а друг — зовні. І все ж в один день між 15 і 18 грудня туди було тасно внесено магнітофон, і Рубі дав інтерв'ю, мета якого — ще раз підтвердити, що він стріляв у Освальда тільки за своїм бажанням, що ніхто його до цього не примушував, що він не був учасником змови по знищенню Освальда.

І ось 3 січня, о першій годині дня, рівно через півторааста хвилин після смерті Рубі, компанія грампластиків «Кепітол» влаштувала в нью-йоркському готелі «Америка» прес-конференцію, на якій вперше прогнали плівку записаного секретного інтерв'ю.

Слабий голос, що належить, як стверджує представник компанії, Джеку Рубі, приглушений шумом установки кондиціонування повітря. Умриючи, Рубі роповідає, як він опинився в поліцейській дільниці, де зустрів Освальда. Зовсім випадково, абсолютно випадково. Поруюючи правду вуличного руху — ненавмисне поверну услід за автобусом і зійшов на місце

стоянки автомашин біля поліцейської дільниці. Довелося зупинити машину, вийти... Так само ненавмисне зайшов у поліцейську дільницю. Крім охоронні кордонів... Вийняв пістолет 38 калібру, який завжди носив у кишені, і пострілом у живіт бив Освальда...

Далі йдуть запитання, які задає голос, що звучить досить напористо, і відповіді Рубі.

— Все сталося, як у тумані, — говорить Рубі. — Перед тим, як зрозуміти, що сталося, я виявився на землі.

Запитання: — Ви знали Освальда раніше?

Рубі: — Ніколи не знав і не бачив до цього.

Запитання: — Ви планували це вбивство?

Рубі: — Я був дуже розбитий духовно у ті дні.

Запитання: — Чи є доля правди в розповідях про те, ніби Освальд бував у вашому клубі?

Рубі: — Ніколи. Це фальсифікація... Коли б я не зробив неправильного повороту за автобусом, нічого не сталося б...

Портфель із зохраним туди портативним магнітофоном вінс до палати брат Рубі. З ним був адвокат і дві сестри обвинуваченого. Крім них, у палаті знаходились поліцейський і медична сестра. Представник компанії не пояснив, як сталося, що ні поліцейські, ні медсестра нічого не помітили.

Минуло два тижні з дня таємничого інтерв'ю, і ось лікарі госпіталю Паркленд повідомили, що Джек Рубі раптово помер. Однак не від рака, як всі сподівались. Причиною смерті був тромб, що утворився в носі і пройшов до серця.

Я знову і знову слухаю плівку. 6 січня вона надійшла в продаж, її будуть слухати тисячі, можливо, десятки тисяч людей світу, і ті, хто вірить у висновки комісії Уоррена, і ті, хто сумнівається у них. Тому що істина про вбивство президента хвилює багатьох американців. Розслідуванням займаються журналісти, домашні господарки, студенти. Таких людей десятки. Вони листуються один з одним, вони склали найдокладніші картотеки, вони шукають істину, яку, на їх думку, не змогла або не захотіла знайти комісія Уоррена.

Г. БОРОВИК,
власкор АПН.

Нью-Йорк.

НЕДІЛЯ, 15 січня. Перша програма 10.00 — Для школярів, «Будильник». (М). 10.30 — «Гімн-настка для всіх». (М). 11.00 — «Передмістя Ленінграда». «Наш край». (Передача з Ленінграда). 11.30 — Для школярів, В. Голязкін. «Ти приходи до нас, приходи». Прем'єра телевізійного спектаклю. (Передача з Ленінграда). 12.45 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. «Трибуни революції». Телеанонс про М. Криленко. (К). 13.15 — Телевізійні

новини. (М). 13.30 — «Музика з Братислави». Концерт з творів Е. Сухона. (Передача з Братислави). 15.55 — Наша афіша. (К). 16.00 — Міжнародний телевізійний матч з акробатики: СРСР — Польща. (М). 17.00 — «Естрада-67». Конкурс пісні (М). 18.00 — «Міфи XX віку». (М). 18.30 — «Музичний кіоск». (М). 19.00 — Кінопанорама. (М). 20.30 — Телевізійні новини. (М). 21.00 — «Телегачок». (К). 21.20 — «Подорож у світ музики». (К). 22.10 —

П. Меріме — «Карета святих дарунків», Телевізійний спектакль, (К).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 45-00; відповідального секретаря — 45-35; відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» —
орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ.

ВІДДІЛ ВЕДЕ
КАНДИДАТ У МАЙСТРИ
СПОРТУ
Г. ДУБІВКА

ПОЧИНАЄМО КОНКУРС

Редакція газети «Молодий комунар» і обласна шахова федерація оголошують конкурс-вікторину.

До конкурсу буде включено 10 завдань, у кожному — студ або задача, запитання з історії шахів. Згідно з Єдиною всесоюзною спортивною класифікацією, учасники нашого заочного змагання, які розв'язуть не менше шести завдань, зможуть дістати четвертий розряд, а тим, хто надішле вірну відповідь на 8 завдань, буде присвоєний третій розряд.

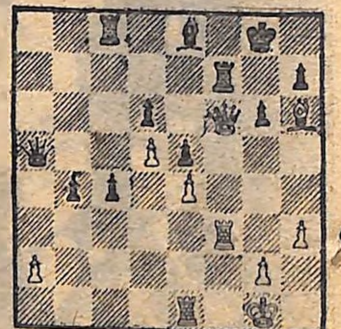
За вірну відповідь на кожне завдання зараховуватиметься певна кількість очок. Переможцями вийдуть читачі, які наберуть найбільшу кількість очок.

На спортивний розряд зараховуватимуться лише очки за розв'язання задач та етюдів.

Читачі, які надішлють правильні відповіді на всі завдання конкурсу-вікторини, будуть нагороджені подарунками та дипломами. Отже.

ЗАВДАННЯ № 1

1. Назвіть прізвище першого чемпіона світу з шахів.
2. Що таке спертний мат? Наведіть приклад спертго мата.
3. За правильні відповіді на обидва запитання зараховується два очка.

Білі почпають і виграють. За правильне розв'язання зараховується одне очко.

Останній строк наділення відповіді — 27 січня н.р. У листі зазначте своє прізвище, ім'я та по-батькові, точну адресу.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.